

2. adventtisunnuntai: Kuninkaasi tulee kunniassa. YLE 1 Radiosaarna 8.12.2013 Rauman

Pyhän Ristin kirkko

*Pitäkää vaatteenne vyötettyinä ja lamppunne palamassa. [36](#) Olkaa niin kuin palvelijat, jotka odottavat isäntäänsä häistä valmiina heti avaamaan oven, kun hän tulee ja kolkuttaa. [37](#) Autuaita ne palvelijat, jotka heidän herransa palatessaan tapaa valvomasta! Totisesti: hän vyöttäytyy, kutsuu heidät pöytään ja jää itse palvelemaan heitä. [38](#) Autuaita nuo palvelijat, jos hän tapaa heidät näin valvomasta, tulipa hän ennen sydänyötä tai sen jälkeen! **

[39](#) "Ymmärrättehän, että jos talon isäntä tietäisi, minä yön tuntina varas tulee, hän ei antaisi murtautua taloonsa. [40](#) Olkaa tekin valmiit, sillä Ihmisen Poika tulee hetkellä, jota ette aavista."

Tänään meitä rohkaistaan. Rohkaistaan uskomaan ja luottamaan siihen, että Jumala on / että Jeesus on maailman vapahtaja, että mielen, merkityksen ja toivon elämäämme tuo yhteys kaikkivaltiaaseen Jumalaan.

Tarvitsemme tällaista rohkaisua. Nykyaika on kylmä ja kova. Tässä maailmassa, joka meinaa alituisesti hukkaa itsekkyyden, ahneuden ja välinpitämättömyyden voittokulun alle, tarvitsemme Raamatun lupauksia.

Tarvitsemme Jesajan sanoja: sanokaa niille, jotka sydämessään hätäilevät: olkaa lujat, älkää pelätkö!”.

Tarvitsemme heprealaiskirjeen kirjoittajan sanoja: ”älkää heittäkö pois rohkeuttanne, kestävyys on tarpeen.”

Tarvitsemme Jeesuksen sanoja: ”olkaa valmiit, sillä Ihmisen Poika tulee.”

Tämän maailmanajan murheet eivät ole lopullisia. Jumala ei anna kylmyydelle ja kovuudelle lopullista voittoa.

Näiden rohkaisu-sanojen lisäksi Jeesus antaa meille tänään myös varoituksen sanoja: hän puhuu viisaista ja tyhmistä palvelijoista. Toiset panevat toivonsa Jumalaan, toiset luottavat väärin asioihin.

Kristinusko ja kirkko ovat nyky-Suomessa uhan ja ylenkatseen alla. Tämä kehityskulku on heikentänyt uskoamme, vaikeuttanut sitä. Tuntuu että me kristityt olemme puolustusasemissa.

Osaksi nykytilanne johtuu kirkon tekemistä virheistä.

Kun kirkon ja kristinuskon asema tässä maassa oli vahva, eivät Jeesuksen opetukset ja Jumalan tahto pysyneet ikävä kyllä kirkkaina mielessä. Valta ja asema sokaisivat. Nöyryys, lähimmäisenrakkaus, toisten palvelu olivat liian pienessä roolissa Suomen kirkossa. Oli kuin Kristuksen kuninkuus, olisi muutettu kirkon kuninkuudeksi. Unohdettiin, että Herramme ratsasti nöyrästi aasilla, ei kultavaunuilla.

Toinen kristinuskon asemaa heikentävä tekijä tässä ajassa on kristittyjen sisäinen hajaannus. Hajaannus vie meitä marginaaliin. Yhtenäisenä joukkona meidän kristittyjen olisi helpompi olla maan suola. Oma hengellinen ylpeytemme, kova sydämemme ja oikeassa olemisen pakko vievät meitä harhaan.

Toki myös ulkoapäin kristinusko haastetaan ja laitetaan ahtaalle. Tämä siksi että Jeesuksen sanoma ei sovi oikein millään yhteen tämän ajan hengen kanssa. Tämän ajan, jota luonnehtivat itsekkyyks, kilpailu, melu ja kulutushysteria.

Itsekkyyks ja kilpailuhan ovat talouden eteenpäin vieviä voimia. Samoin omaisuuden ja tavaramäärän kasvattaminen. Kohtuus, henkiset arvot, rauhoittuminen ja hiljentyminen riitelevät ajan hengen, jatkuvan kasvun ideologian, kanssa. Ja niin tekevät myös kristinuskolle tärkeät arvot: auttaminen, solidaarisuus, empaattisuus ja omasta luopuminen.

Adventin aika kannustaa meitä tunnustamaan oman pienuutemme ja heittäytymään Jumalan varaan. Se kannustaa meitä näkemään elämän ja saavutuksemme Jumalan ansiottomina lahjoina.

Kristinuskon fokus on paitsi tässä ajassa ja maailmassa, niin se on myös kuoleman jälkeisessä ajassa. Kuolema on tässä ajassa kuitenkin kuin kuokkavieras. Miksi? Koska kuolemaa ajatteleva ihminen on huono kuluttaja. Hän ei ajattele tavaroiden ostamista, nautintojen haalimista ympärilleen. Sen sijaan hän ajattelee katoavaisuuttaan, elämän syvyyttä ja kuoleman ihmeellisyyttä, paluuta Luojan luokse.

Elämme keskellä ennen näkemätöntä mediamaailmaa. Suomalainen on asetettu alttiiksi lähes kaiken kattavalle propaganda- suostuttelu-maanittelu- ja vaikuttamiskoneistolle.

Tärkeä, merkityksellinen ja pyhä häivytetään, se peitetään turhuuden sumuverhon alle. Viihteellä ja metelillä turrutetaan omatuntomme, kylmetetään sydämemme, nukutetaan uneen ajatuksemme ja sielumme. Ei ihme, että Jeesus tänään teroittaa meille: ”Autuaita ovat ne palvelijat, jotka heidän herransa palatessaan tapaa valvomasta! Olkaa tekin valmiit, sillä Ihmisen Poika tulee hetkellä, jota ette aavista!”

Hyvät ystävät, olen muutamalla sanalla kuvannut sitä, miksi kirkko ja kristinusko ovat tänä päivänä ahtaalla.

Tulevaisuus on silti meidän. Jumalaan voi luottaa, hän ei petä lupauksiaan. Ja hän tahtoo meille hyvää.

Jeesus tuo merkityksen, mielen, toivon ja lohdun. Tämä on ollut totta jo kahden tuhannen vuoden ajan. Ja se on totta myös tänään. Jeesus ei valehtele, kun hän lupaa tulevansa vielä kirkkaudessaan takaisin ja vapauttavansa meidät kuoleman varjossa elävät ihmiset kaikesta pahasta.

Kirkon kivijalka on vahva. Mitä muutoksia tuleekin, mistä sitten luovummekin ja mitä säilytämme, niin joka tapauksessa tulevaisuus on meidän. Vain meillä on pitävä ja pysyvä tulevaisuuden toivo, vain meillä on oikea etunoja kohti tulevaisuutta.

Kuninkaamme tulee vielä kunniassaan. Älkäämme antako minkään voiman tai tahon sokaista meitä, älkäämme antako minkään sumentaa edessämme olevia toivon näköaloja. Kuninkaamme tulee vielä kirkkaudessaan. Ja silloin hän ei saavu aasilla, vaan hän tulee kuten maailmankaikkeuden kuningas tulee.

Kotona radioiden äärellä ja täällä kirkossa tänään rukoilemme, että olemme silloin valmiit. Että oman elämämme viheliäisyys, omat puutteemme ja kipumme, eivät tee meistä

arvottomia. Haluamme uskoa rohkeasti, että olemme Jumalalle tärkeitä, että maalliset murheemme eivät ole se lopullinen totuus.

Hyvät ystävät, tämän sunnuntain raamatuntekstien äärellä tulee kuin itsestään mieleen henkilö, jolta saamme hienon esikuvan kärsivällisyydestä ja tulevaisuuden uskon omistamisesta. Nelson Mandela jaksoi uskoa oikeuden ja hyvyyden voittoon. 27 vuotta vankilassa eivät masentaneet, saattika katkeroittaneet tätä miestä. Hän otti todesta Jesajan välittämät sanat: ”Oikaa lujat, älkää pelätkö!”

Hyvät ystävät, Jesaja välittää meille tänään Jumalan rohkaisua. Hän tekee sen kauniin runollisesti sanomalla: ”Lähteitä puhkeaa vielä autiomaahan.” Tämä tarkoittaa, että voimme luottaa siihen, että yksinäisyys tulee vielä väistymään; sairaus ja kipu vielä väistyvät; pelko katoaa; ikävä, häpeä ja kaipaus loppuvat. Joulun valo vie voiton, joulun lapsi saapuu, pimeys loppuu. Me olemme matkalla kohti parempaa. Emme kuitenkaan omin voimin emmekä suoraa tietä. Mutkia on edessämme, voimamme loppuvat, uuvumme usein. Meillä on kuitenkin taluttaja vierellämme. Hän pitää meistä kiinni. Siksi olemme matkalla kohti parempaa.